

№ 11 лістапад 2011 г.

*О, Беларусь, мая шыпшына,
Зялёны ліст, чырвоны цвет!
У ветры дзікім не загінеш,
Чарнобылем не зарасцеш.
Ул. Дубоўка*

Шыпшына

*Бюлетэнь Пастаўскай раённай арганізацыі
Таварыства беларускай мовы імя Францыска Скарыны*

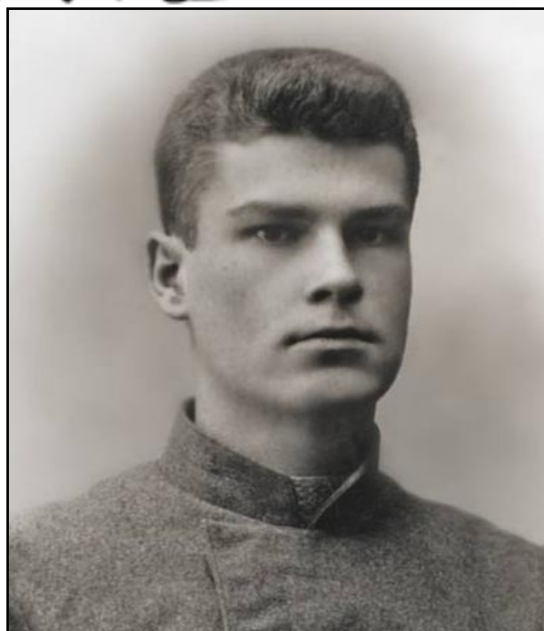
**« Народ, беларускі народ!
Ты – цёмны, сляпы, быццам крот...»**

Максім Багдановіч

Максім Багдановіч

Нарадзіўся 9 снежня (27 лістапада ст. ст.) 1891 года ў Мінску, у сям’і настаўніка. У чэрвені 1892 г. сям’я Багдановічаў пераехала ў Гродна, а потым - у Ніжні Ноўгарад. У 1902 годзе Максім паступіў вучыцца ў першы клас Ніжагародскай мужчынскай гімназіі. У 10-11 гадоў пачаў пісаць вершы па-беларуску. 6 чэрвеня 1907 года ў газеце «Наша Ніва» публікуюць першае апавяданне М.Багдановіча «Музыка». У 1909 годзе ў гэтай газеце публікуюць першыя вершы паэта. У 1911 г. пасля заканчэння гімназіі Максім Багдановіч на кароткі час прыязджаў у Беларусь. У гэтым годзе паступіў вучыцца ў Яраслаўскі юрыдычны ліцэй. У 1912 г. у газеце «Наша Ніва» публікуецца цыкл яго вершаў аб гісторыі Беларусі.

У 1913 г. у друкарні Марціна Кухты выдаецца зборнік вершаў М. Багдановіча «Вянок» – адзіная яго прыжыццёвая кніга паэтычных твораў. У 1914-1916 гг. працягвае актыўна займацца паэтычнай творчасцю, напісаннем артыкулаў, перакладамі. Выданы брашуры М. Багдановіча: «Братья - чехи», «Угорская

Русь», «Червонная Русь». Аўтар паэм «Мушка-зелянушка і камарык – насаты тварык» (1914), «Максім і Магдалена» (1915), «Страцім-лебедзь» (1916).

У кастрычніку 1916 г., пасля заканчэння юрыдычнага ліцэя, вярнуўся на Беларусь, у Мінск, дзе ўладкаваўся на працу ў губернскае харчовае камітэт. Прымаў актыўны ўдзел у рабоце Беларускага камітэта дапамогі ахвярам вайны.

У лютым 1917 г. М. Багдановіч паехаў на лячэнне ад сухотаў у Крым, у Ялту. 25 мая (12 мая ст. ст.) паэта не стала.

“ТУТЭЙШЫЯ”?

Сёлета спаўняецца 120 гадоў з дня нараджэння нашага славутага нацыянальнага паэта Максіма Багдановіча. Яркай знічкай ён пранёсся па небасхіле паэзіі, святло якой і зараз палае неўміручым духам свабоды, волі і веры ў блізкую перамогу святла над цемрай. Над цемрай неадукаванасці, абыякавасці, бяспамяцтва. Чытаючы вершы Багдановіча, здзіўляешся, як мог гэты хваравіты юнак, які пражыў на Радзіме толькі першыя пяць гадоў свайго жыцця і навучаўся беларускай мове толькі праз кнігі, настолькі авалодаць ёй, што здолеў адчуць і ўвабраць у сябе ўсе найдрабнейшыя адценні слова, усе яго фарбы і колеры. Але самае галоўнае - ён змог праз мову адчуць душу народа і выказаць тыя ідэі, якія актуальныя і сёння, хоць прамінула больш за 100 гадоў.

Народ, беларускі народ!

Ты – цёмны, сляпы, быццам крот.

Табою ўсягды пагарджалі,

Цябе не пускалі з ярма

І душу тваю абакралі,-

У ёй нават мовы няма.

Так, мы завёмся беларускім народам, лічым сябе адукаванымі людзьмі, а ў душы засталіся цёмнымі і сляпымі. У імклівым віхоры гісторыі мы праскочылі нешта вельмі важнае, а без гэтага “нешта” мы не можам “людзьмі звацца”, быць роўнымі сярод цывілізаваных народаў. Намі заўжды пагарджалі нашы суседзі-гаспадары, мы і зараз выклікаем у іх усмешку. Хоць і лічымся жыхарамі незалежнай краінай, але не сталі сапраўднымі грамадзянамі гэтай дзяржавы. У душы мы засталіся “тутэйшымі”. Тутэйшыя – гэта людзі, якія жывуць тут, у іх няма акрэсленай самасвядомасці, пачуцця гонару прыналежнасці да нацыі, “нават мовы няма”. Мы карыстаемся мовай суседняй краіны, вывучаем мовы далёкага замежжа, а сваёй не авалодалі. Хоць большасць нас жыве ў гарадах, але па менталітэту мы – самы сялянскі народ Еўропы. У нас сціплае, наіўнае, спачувальнае сэрца. “Не высоўвайся” і

“Мая хата з краю” – вось і ўся філасофія жыцця. Такое стаўленне беларусаў да наваколля і да сябе можна патлумачыць тым, што амаль усе войны, якія адбываліся ў Еўропе, праходзілі праз Беларусь, вынішчаючы яе насельніцтва, разбураючы менталітэт. Чаго толькі каштавала беларусам так званая “невядомая вайна 1654-1667 гг”. Нас апалячвалі, потым прыйшла русіфікацыя. Вядомае выказванне генерал-губернатара Паўночна-Заходняга краю: “Што не зробіў рускі штык, зробіць руская школа”. Так, руская школа рабіла і працягвае сваю работу па сённяшні дзень. Грамадзінін, які атрымлівае адукацыю не на мове сваёй краіны, не можа стаць сапраўдным яе патрыётам. Гэта разумеюць усюды, толькі не ў Беларусі. Чаму? Нам не патрэбны патрыёты і свая нацыянальная дзяржава?

На шчасце, беларуская зямля, насуперак усяму, нараджае сапраўдных герояў, якія гатовыя пакласці жыццё на алтар Бацькаўшчыны. Сярод іх шмат вядомых і невядомых нам імёнаў. Людзі свядома ахвяравалі сваё жыццё і свой лёс за мову, за край, за Радзіму. Залатымі літарамі ў гэты спіс можна занесці імя Максіма Багдановіча. Багдановіч узяў на сябе тое, што здольны ўзяць толькі вялікі паэт: віну ўсіх вінаватых дзяцей Бацькаўшчыны. Ён пранёс гэты непамерны цяжар – гэту спадчынную віну мінулых і будучых пакаленняў да канца і выкупіў уласнай смерцю:

Маці родная, Маці-краіна!

Не суцішыцца гэтакі боль...

Ты прабач, ты прымі свайго сына,

За цябе яму ўмерці дазволь!

Мы, яго нашчаткі, не павінны быць здраднікамі тых ідэй, дзеля якіх жыў вялікі паэт. Нам даўно пара вырасці з “тутэйшых” і стаць сапраўднымі беларусамі. А гістарычнае бяспамяцтва, нацыянальны нігілізм павінны саступіць месца сапраўднаму патрыятызму, які грунтуецца на адчуванні еднасці з культурай свайго народа, крэўнай повязі мінулага, сённяшняга і будучыні нашай зямлі.

Людміла Сяменас

СОННЭТ

(Ахвярую А. Погодіну)

*Un sonnet defaut vaut seul un long poeme.**Boiteau.*

**Паміж пяскоў Егіпецкай зямлі,
Над хвалямі сінеючага Ніла
Ўжо колькі тысяч год стаіць
магіла:**

**Ў гаршчку насеньня жменю там
знайшлі.**

**Хоць зернейкі засохшымі былі,
Усё-ж такі жыцьцёвая іх сіла
Збудзілася і буйна ўскаласіла
Парой вяsenьняй збожжэ на
ральлі.**

**Вось сымвол твой, забыты краю
родны!**

**Зварушэны нарэшці дух народны,
Я верую, бясплодна не засьне,
А ўцерад рынецца, маўляў
крыніца,**

**Каторая магутна, гучна мкне,
Здалейшы з глебы на прастор
прабіцца.**

**Ізноў пабачыў я сялібы,
Дзе леты першыя прайшлі:
Там сцены мохам параслі,
Вясёлкай адлівалі шыбы.
Усё ў пылу. І стала мне
Так сумна, сумна ў цішыне.
Я ў сад пайшоў... Усё глуха, дзіка,
Усё травою зарасло.**

**Няма таго, што раньш было,
І толькі надпіс "Вераніка",
На ліпе ўрэзаны ў кары,
Казаў вачам аб тэй пары.
Расці, ўзмацовывайся, дрэва,
Як манумент жывы, ўставай
І к небу надпіс падымай.
Хай нерухомы словыпева:
Чым болі сходзіць дзён, начэй,
Тым імя мілае вышэй.**

ПАГОНЯ

**Толькі ў сэрцы трывожным пачую
За краіну радзімую жах, —
Ўспомню Вострую Брану сьвятую
І ваякаў па грозных канях.**

**Ў белай пене праносяцца коні, —
Рвуцца, мкнуцца і цяжка
хрыпяць...
Старадаўняй Літоўскай Пагоні
Не разьбіць, не спыніць, не
стрымаць.**

**У бязьмерную даль вы ляціце,
А за вамі, прад вамі — гады.
Вы за кім у пагоню сьпяшыце?
Дзе шляхі вашы йдуць і куды?**

**Мо яны, Беларусь, панясьліся
За тваімі дзяцьмі уздагон,
Што забылі цябе, адракліся,
Прадалі і аддалі ў палон?**

**Бійце ў сэрцы іх — бійце мячамі,
Не давайце чужынцамі быць!
Хай пачуюць, як сэрца начамі
Аб радзімай старонцы баліць...**

**Маці родная, Маці-Краіна!
Не усьцішыцца гэтакі боль...
Ты прабач, Ты прымі свайго сына,
За Цябе яму ўмерці дазволь!..**

**Ўсё лятуць і лятуць тыя коні,
Срэбнай збруяй далёка грымяць...
Старадаўняй Літоўскай Пагоні
Не разьбіць, не спыніць, не
стрымаць**

ЗОРКА ВЕНЕРА

*Зорка Венера ўзышла над зямлёю,
Светлыя згадкі з сабой прывяла...
Помніш, калі я спаткаўся з табою,
Зорка Венера ўзышла.*

*З гэтай пары я пачаў углядацца
Ў неба начное і зорку шукаў.
Ціхім каханнем к табе разгарацца
З гэтай пары я пачаў.*

*Але расстацца нам час наступае;
Пэўна, ўжо доля такая у нас.
Моцна кахаў я цябе, дарагая,
Але расстацца нам час.*

*Буду ў далёкім краю я нудзіцца,
Ў сэрцы любоў затаіўшы
сваю;Кожную ночку на зорку
дзівіцца
Буду ў далёкім краю.*

*Глянць іншы раз на яе, – у расстанні
Там з ёй зліём мы пагляды свае...
Каб хоць на міг уваскрэсла
каханне,*

*Беларусь, твой народ дачакаецца
Залацістага, яснага дня.
Паглядзі, як усход разгараецца,
Сколькі ў хмарках залётных агня....
1909-1915*

*Досі ўжо, браты чужынцам мы
служылі,
Досі ўжо пашаны ім прыдбалі;
Не сваю - чужую долю баранілі,
Пад чужымі сцягамі ўміралі.
1909-1915*

*Ты не згаснеш, ясная зараначка,
Ты яшчэ асвеціш родны край.
Беларусь мая! Краіна-браначка!
Ўстань, свабодны шлях сабе шукай.
1909-1915*

ЗІМОЙ

*Здароў, марозны, звонкі вечар!
Здароў, скрыпучы, мяккі снег!
Мяцель не вее, сціхнуў вецер,
І волен лёгкіх санак бег.*

*Як мары, белыя бярозы
Пад сінявой начной стаяць,
У небе зоркі ад марозу
Пахаладзеўшыя дрыжаць.*

*Вільготны месяц стуль на поле
Празрысты, светлы стоўп спусціў
І рызай срэбнаю раздолле
Снягоў сінеючых пакрыў.*

*Ўзрываўце ж іх санямі, коні!
Звіні, вясёлых бомаў медзь!
Вакол лятуць бары і гоні,
Ў грудзях пачала кроў кіпець.*

ВЕЧАР

*Месяц круглы ўстаў на небе,
Блішчыць невысока,
Ўвесь чырвона-жоўты, быццам
Пугачова вока.*

*З мілым задушэўным зыкам
Важкі хрушч лятае;
Пра няшчаснае каханне
Нехта запявае.*

*Голас полем пракаціўся,
У бары аддаўся:
"А дзе ж тая крынічанька,
Што галуб купаўся?"*

*І снуюцца сумна ў сэрцы,
Ўюцца адгалоскі
Роднай песні, простаі песні
Беларускай вёскі...*

Максім Багдановіч**ХТО МЫ ТАКІЯ?****Ліст для простых людзей**

-Хто вы такія? Што вы за народ?

Так пытаюцца ў нас, простых людзей. Але мы і самі не ведаем. Вакол усе кажуць: я – паляк, я – літвін, я – жyd. А мы нават імя свайго народа забыліся. Вось і адмаўляем: я – праваслаўны, я – католік. Але ж гэта названне нашай веры, а не нашага народа.

Каталікі часам прабуюць звацца палякамі, бо вера ў іх тая ж. Але варт толькі пачуць польскую гаворку, каб пераканацца, што не такі народ як мы.

Другія, а надта праваслаўныя, называюць сябе рускімі. Але калі глянуць на рускіх з-пад Масквы або з-пад Кіева, дык шмат у чым пабачым роўніцу між намі ды імі.

Гэта таму, што рускіх народаў тры. Усе яны аднаго караню, але шмат часу жылі паасобку, і так сталася з іх тры розных рускіх народы, у кожнага – сваё найменне, свая гаворка, свае звычаі, свае песні, свая вопратка.

Адзін рускі народ жыве пад Масквою і далі; завецца ён велікарускім. Другі жыве пад Кіевам і завецца ўкраінскім.

Мы – трэці народ рускага караню, завёмся беларусамі і старонка наша завецца Берарусь. Ёсць паміж нас праваслаўныя, ёсць і каталікі, але народ з нас адзін, бо ўва ўсіх адна гаворка, адны звычаі, адны песні, адна вопратка, адзін лад жыцця.

Беларусы! Мы – вялікі народ, нас дванаццаць мільёнаў, шырока раскінуліся мы і спрадвечу жывём тут. Гэта наш край, наша старонка. Калісьці ў нас было сваё гасударства, скрозь чутно было нашу беларускую гаворку. У ёй пісалі законы, разбіралі справы па судах, вучылі ў школах, друкавалі кнігі, спраўлялі набажэнствы ў царквах ды касцёлах. І ўсе размаўлялі па-нашаму: і чыноўнікі, і паны, паны над панамі, і вялікія князі, што

правілі гасударствам.

Праз соткі год жылі мы так, не даючыся нікому; але, урэшце, перамаглі нас палякі і запанавалі ў нашай беларускай старонцы. А калі зні-

шчылі Польшчу, дасталіся мы Расіі.

Жывём мы паміж палякаў і велікарусаў, народаў моцных, і маем шмат крыўды ад іх. Бо ёсць велікарусы, што намагаюцца, каб мы забыліся на ўсё сваё, беларускае, выракліся яго ды звярнуліся ў велікарусаў, гаварылі б і жылі па-іхняму. Ёсць і палякі, каторыя таксама хочуць змяніць нас на свой капыл, каб і мы сталіся палякамі.

Агляніцеся: усё нашае роднае, беларускае, марнуецца, нішчыцца, знікае, бо яго забіваюць, яго прыглушаюць, ім пагарджаюць, а чужое пануе, пышаецца, мае сабе пашану і павагу. І – хто ведае? – быць можа, пройдзе колькі часу, і не пазнаем мы ані нашага краю, ані нашых дзяцей. І будзе скрозь усё чужое, нязвычайнае, а свайго роднага нічога.

Дык няхай жа не станецца так! Не пакінем свае гаворкі, сваіх песняў, сваіх звычаяў – свайго кроўнага, спрадвечнага, беларускага. Не адракомся, не забудзем, не кінем на глум; будзем шанаваць, бараніць, дзецям сваім аб тое запаведаць.

Нялёгка нам вытрымаць. Мы людзі цёмныя, людзі бедныя. Цяжкае наша жыццё, горкі наш хлеб, вялікую крыўду маем мы. Ёсць шляхі да лепшай долі, ды не бачым мы іх праз сваю цемнату. Але не ўсягды будзе так! Тады прыйдзе канец нашай цемнаце, праясняцца нашыя вочы, і кожны крок, што мы ступім па зямлі, будзе крокам да блізкага шчасця, да светлага жыцця.

Максім Багдановіч
ГОЛОС ИЗ БЕЛУРУССИИ
К вопросу о белорусской и
великорусской речи в местной
школе
 (урывак)

... При обучении по-великорусски из обихода белорусского ребёнка вычеркивается масса своеобразных, чисто белорусских слов, образов, оборотов и, следовательно, все связанные с ними живые, ясные и привычные представления и переживания. Это – несомненное оскудение детской психики. Вместе с тем белорусский ребенок встретит длинный ряд никогда не слышанных великорусских слов, образов и оборотов, которые наполнят его психику темными, сбивчивыми, непрочными и во многих случаях совершенно ошибочными представлениями. Грамматические формы, с которыми он будет иметь дело, собьют его в некоторых случаях своим непривычным употреблением. Будет мешать и отвлекать внимание род довольно значительного количества слов, иной в великорусской речи, чем в белорусской. Стихи будут читаться неправильно, так как слова, употребляемые и белорусами и великорусами, часто имеют различные ударения. Наконец – что мне представляется особенно опасным – есть слова, общие белорусам и великорусам, но имеющие совершенно различное значение.

По каждому из отмеченных пунктов у пишущего эти строки подобран если и далеко не исчерпывающий, но все же сравнительно обширный материал. Однако, стремясь к сбережению места и читательского внимания, я приведу данные лишь по последней из указанных категорий, которая, по моему мнению, заслуживает наибольшего внимания.

Встретив в великорусской книге слово *плот*, белорус истолкует его, как ограду, забор. Слово *ложка* в понимании

его будет постель. *Потрава* — пища. *Запомнить* — забыть. *Качка* — утка. *Рок* — год. *Термин* — срок. *Зачинить* — затворить. *Забить* — убить. *Латы* — заплаты. *Устать* — встать. *Заплата* — уплата. *Пас* — пояс. *Лялька* — трубка. *Лист* — письмо. *Казать* — рассказывать. *Застава* — залог. *Спор* — удача, фортуна. *Спорный* — выгодный, удачливый. *Кон* — судьба. *Свариться* — ссориться. *Вар* — кипяток. *Тепло* — огонь. *Година* — час. *Ужо* — уже. *Певун* — петух. *Место* — город. *Час* — время, пора. *Богатырь* — богач. *Мех* — мешок. *Купец* — покупатель. *Краски* — цветы. *Рожа* — роза. *Пара* — пар. *Ви хор* — ветер. *Склеп* — погреб. *Жаль* — печаль. *Плечи* — спина. *Пытать* — спрашивать. *Пытаться* — тоже. *Конечно* — непременно. *Болонка* — оконное стекло. *Капелюш* — шапка. *Шнур* — полоса пашни. *Зорька* — звезда. *Свет* — мир. *Бураки* — свекла. *Отказать* — ответить. *Лик* — счет. *Обличить* — подсчитать. *Пыл* — пыль. *Справа* — дело. *Речь* — предмет. *Зажить* — употребить. *Голосовать* — вопить. *Благой* — глупый, плохой. *Мылиться* — ошибаться. *Обмылки* — ошибки. *Качалка* — скалка. *Газовый* — керосиновый. *Крышечку* — немножко. *Опалить* — отопить.

Различать — рассчитывать. *Емкий* — ловкий. *Обточить* — окружить, обшить. *Утекать* — убегать. *Неделя* — воскресенье. *Арбуз* — тыква. *Мазь* — мазь. *Потеха* — утеха. *Потешаться* — утешаться. *Звон* — колокол. *Догонять* — порочить. *Мост, помост* — пол. *Шаг* — шеляг. *Ступа* — походка. *Балка* — овраг. *Квас* — кислота. *Качаться* — валяться. *Колеса* — телега. *Ночевки* — корыто. *Кит* — замазка. *Выгодно* — свободно, просторно. *Прать* — стирать, мыть. *Заборонить* — воспретить. *Гной* — навоз. *Тратить* — терять. *Поливка* — глазировка. *Гроши* — деньги. *Чайка* — лодка. *Полова* — половина. *Половица* — половина. *Свято* — праздник. *Стрельба* — ружье. *Сгубить* — потерять. *Позорный* — приятный на вид. *Слон* — скамья. *Чинить* — делать. *Манить* — обманывать. *Накидать* — навязывать против воли.

Останавливаюсь, выписав сто слов, хотя число их значительно больше. Легко представить себе, какую убийственную путаницу и неразбериху внесет в душевный мир белорусского ребенка любая великорусская книга, начиная с букваря. Вот несколько самых обиходных фраз: я вошел в лавку, т. е. я вошел в скамью (слово лавка в значении «магазин» по-белорусски не употребляется); по реке плыл плот — по реке плыл забор; мать качала люльку — мать валяла трубку; в бураках — мед, т. е. в свекле мед; он мне отказал — он мне ответил; горячая речь — горячая вещь; я уже различаю Семена — я уже рассчитываю Семена и пр. Подобных фраз без труда можно составить тысячи, и тысячами встречаются они в великорусских детских учебниках и книгах для чтения. Трудно даже приблизительно представить себе, сколько вреда принесет сумятица порожденных ими нелепых представлений, достойная сумасшедшего дома. Одно ясно — то, что предлагать белорусскому ребенку такую книгу — значит давать ему вместо хлеба камень

и вместо рыбы змею.

Приведенный материал имеет, конечно, весьма частичный характер. Но в нем, этой малой капле вод, полностью отражается тот вывод, который следовало бы сделать на основании более разностороннего и подробного изучения материала: устраняя белорусскую речь из школы, мы ведем к растрате результатов громадной, многовековой духовной работы целого народа, сбиваем мысль ребенка с привычных психологических тропинок и грубо урезаем его душевный мир; вводя же речь великорусскую, мы ставим на его пути ряд затруднений, заселяем его психику образами мертвенными, неясными и во многих случаях совершенно нелепыми. При таких условиях пользоваться великорусской речью вместо белорусской можно лишь в ущерб ребенку, что в особенности можно сказать о первоначальных ступенях обучения.

1916

У вянок Максіму Багдановічу

Алесь Гарбуль

*У белай пене праносяцца коні,
Ляск жалеза – знаёмая раць.
Гэта гукі шматлікай пагоні
Што песняр, так жадаў ты,
сабраць.*

*Гэтых вояў ужо не адзінкі
Паглядзі ты з нябёсаў на іх
Хоць навокал яшчэ і зазімкі
Ды вясною напоўнены слых.*

*Цэляць здраднікам ў сэрцы
мячамі
Не даюць ім чужынцамі быць
Бо Радзіма ў іх за плячамі
Ды паходня ў іх сэрцах гарыць.*

*А паходню жа тую святую
Ты ў іх сэрцах, песняр, запаліў
І тых вояў пагоню старую
З небыцця да жыцця адрадіў.*

*Не змарнее Радзіма ў няволі
Больш чужынцам яе не забраць.
Бо магутнай тваёю пагоні
Не разбіць, не спыніць, не
стрымаць!*

Вальдэмара Шышко

*Як жа ў полі цвітуць васількі!
Ў вышыні ўзыйдзе зорка Венера.
Ціха шэпчуцца хвалі ракі...
У прыгажосць не мяняецца вера.*

*Так памкненні душы і пяра
Пераплецены мовай паэта.
Праз стагоддзі – вяночак санетаў
Для нашчадкаў – крынічка
святла.*

*Да паэта прыйдзем з успамінам.
...Васількі на магілу ляглі.
Я жыву з пажаданнем адзіным –
Каб і мову яго збераглі!*

3 нагоды юбілею

Да 120-годдзя з дня нараджэння класіка беларускай літаратуры Максіма Багдановіча Таварыства Беларускай Мовы сумесна з раённай бібліятэкай, мастацкай школай, аддзелам адукацыі Пастаўскага раёна праводзяць шэраг мерапрыемстваў па ўшанаванню памяці нацыянальнага паэта.

У чацвер, 1 снежня, у 17.00 у памяшканні чытальнай залы раённай бібліятэкі адбудуцца чытанні па творчай спадчыне Максіма Багдановіча. 3 снежня ў аб'яднанні пазашкольных устаноў пройдзе конкурс чытальнікаў твораў паэта сярод школьнікаў. 7 снежня будуць падведзены вынікі конкурсу на лепшы беларускамоўны твор, які абвешчаны рэдакцыяй раённай газеты "Пастаўскі край" і раённай суполкай ТБМ.

У чацвер, 8 снежня, у раённым доме культуры адбудуцца творчая вечарына, прысвечаная Паэту.

Шыпшына на сайце kamunikat.org

Шыпшына

Выданне Пастаўскай раённай арганізацыі Таварыства беларускай мовы імя Францыска Скарыны

Адказы за нумар:
Ігар Пракаповіч

Адрас: 211875,
горад Паставы,
вул. Паркавая, 52.
Тэл.: 02155-4-44-75

Вёрстка: Ігар Пракаповіч

*Рэдакцыя можа не падзяляць думкі
аўтараў друкаваных матэрыялаў*

*Надрукавана на абсталяванні сяброў,
распаўсюджваецца дарма*

Наклад 100 асобнікаў